

[Oluf Pedersen.]

om den nuværende højtærede statsminister hr. H. C. Hansen sad på bukken, alle med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ved siden af. Det var det samme gennem alle årene, i alt fald når man ser på de fulde regeringsperioder. Samtidig er de offentlige udgifter steget med omkring det dobbelte for det sidste år, således at pristalsstigningen er 4 pct., mens stigningen i de offentlige lønudgifter er det dobbelte.

Det er efter min opfattelse her i tinget, prisstigningerne laves; det er også her i tinget, de skal afskaffes. Jeg må indrømme, at jeg desværre ikke tror en døjt på, at det kan klares ved, at man samordner fortidens fejl; mindst af alt tror jeg, det vil være muligt at klare problemerne ved at etablere en borgfred, hvorunder staten skulle binde priser og lønninger. Det er nemlig efter vor opfattelse ikke nye statsindgreb, der trænges til, men det modsatte. Det er fejlene, der skal rettes; borgerne skal have mulighed for selv at klare deres egne sager.

Det afgørende spørgsmål er så: hvordan kan det klares? Hvorledes fjerner man årsagerne til inflation og prisstigning? Jeg tror ikke, det nytter det allerringeste, at vi klager over bytteforholdet med udlandet, som vi jo ikke har magt til at ændre. Vi må klare landets egne sager selv.

Retsforbundet hævder, at byrden skal flyttes fra arbejde og forbrug over på de samfundsskabte værdier og over på de indtægter og formuer, som er frugten af andres arbejde. Vi vil udbygningen til livs. Der skal åbnes for arbejdsplads. Man skal lade den enkelte selv beholde sit arbejdes frugt. Når man gennem pengeudpumpning og prisstigning skaber en falsk købekraft, laver man inflation, og det er bundretfærdigt, når man efter at have skabt denne falske købekraft sætter ind ved at nedsætte arbejdslønnen.

Det er klart, at når nogle oppebærer en ufortjent indkomst — enten det så sker på grund af pengeudpumpning eller i kraft af grundværdistigning — skal den ufor-

tjente indkomst selvfølgelig inddrages; men man skal ikke lade den flyde og så til gengæld gå hen og tage folks arbejdsindkomster. Jeg synes, det er helt urimeligt at bære sig sådan ad.

Det var derfor, vi fik skatterne, som har den karakter, at de fordobler sig selv. Som man vist fra alle sider erkender, går cirka halvdelen af de 7 milliarder kr., som skatterne i dag udgør, til dækning af udgifter, som skatterne selv har skabt. Det er ganske givet, at skatterne indvirker på prisstigning og på pristal. Da venstre og de konservative pålagde os 1 milliard kr. i nye skatter, drev de samtidig automatisk selve de offentlige udgifter op med et tilsvarende beløb. Derfor var det en meget kortsynet politik, og vi advarede dengang imod den.

Nu kan man måske sige, at det er let nok at kritisere, men spørgsmålet er: hvad er det da, der skal gøres? Hvordan kommer vi ind i en ny politik, hvorved inflationen standses, og hvorunder man får billigere levevilkår med bedre mulighed for produktion og beskæftigelse og højere realløn? Bortset fra nogle halsstarrige, som ikke har meget begreb om det hele, er vi vist alle sammen klar over, at det er en økonomisk frigørelse, der skal til; vi skal ikke have noget økonomisk slaveri med dets tvangsstyre og andre ulykker. Det er en retfærdig lovgivning, der tiltrænges; der skal åbnes for de frie økonomiske kræfter, men naturligvis på et retsgrundlag, så det ikke bliver frihed for de store til at plyndre de små. Fattigmands ligeret til naturen og dens rigdomskilder skal respekteres. Alle monopoler og særrettigheder må væk, og skatterne skal ned. Men det skal ske, uden at det går ud over dem, der er ramt hårdest af prisstigning og dyrtid, sådan som man fra anden side tilsyneladende er inde på — det gælder den konservative plan om at lave skattenedsættelse ved lån; det gælder, så vidt jeg kan se, også den radikale samordningsplan, ifølge hvilken der skal ske tvangsindgreb imod lønningerne, og hvad man nu kan finde på.